

A hős

Király előtt térdel a lovag
Könnyezi szemét a gyertyaláng
Ezer fáklya vöröse izzik
Ráncba tört, széles homlokán.

Csöndes most az udvari nép:
Vitézt lesnek kíváncsian
Alig szeretik, hányan gyűlölik...
Mégis irigylik mindannyian.

„Hanyadjára térdelsz elém?”
„Jó királyom, ki számolja azt?”
„Temérdek seb lepi el tested...”
„Engem a térdeplés nem fáraszt.”

„Eléd mindég szívesen hajolok
Liliom-glóriás Károly király
Lelkem ilyenkor szárnyra kap:
Tó felett verdeső sirály.”

„Újabb sebek, újabb földek
Fogadd hát e birtoklevelet
Három falu legyen jussod
Sokasodjék legelőd, erdejed!

Rozgony mellett hőssé lettél
Mint megannyi vidám tornán
Kardod: e fekete acélfüllánk
Átszaladt az Amadék torkán.”

A lovag feltekint, szeme árok
A királyt lesi, s a tömeget
Boromissza rongy itt mindahány
Kik hajbókolva emelik a főveget...

„Nem lelek már vigadalmat
Gyilkolásban, sűrű harcban
Fényes időkre sötétség jött:
Csákok oldalán szaladtam...”

„Tetted, mire szült az anyád:
Háborúk idején élen jártál
Országghósként járjon neved
Élvezd hát mit régen vártál!”

Páncélos marka kardot szorít
Ajka keskeny „pengenyílás”
Remegni kezd acélmarkán
A hártýára rótt Anjou-írás.

A cinteremből kifelé menet
Lába elé liliomot szórnak
A róla költött lantmuzsika:
Pökhendi, hamiskás szózat

A vár előtt, hol a levegő tiszta
Akár a frissen hullott hó
Várja őt egyetlen társa
A vele vénült, szilaj csataló.

Kétnapnyi lovaglásra Visegrádtól
Terül el gazos, ápolatlan telke
S a vár, mely éppoly bevehetetlen
Mint tömbbé vásott szikla lelke.

Nem köszönti kedélyes cseléd
Strázsa sincs, ki beengedné
„Magad uram szolgálja híján!” –
Önnönmagát hergelgeté.

Egymaga látja el hátasát
Hajnal virrad, mire begyűjt
A sötét lovagterem magába nyeli
A hőst: ki öreg s nyomorult...

„Hol a nevetés, gyermeki kacaj
Miért a csönd az én feleségem?
Hol a család, mosolygó fiak
Mért tagadtad meg tőlem, Isten?”

A kandalló felett címeres zászló
Foszló, gúnyos liliom
Minden varrás vágás lelkén
Gyilkos tör minden szírom.

A birtoklevelet gyúri marka
Majd fásultan a tűzre rakja
Lelke a torony fölött szálldos
Könnye arcát savként marja.

Így vénül meg hát a szilaj hős
Pusztító ördöge csatáknak
Lehajtja fejét a falkátlan farkas
És kalapot emel a halálnak...